MUNCĂ, DĂRUIRE, PASIUNE

ÎN FIECARE MINUT DE ANTRENAMENT!

S-a demonstrat și la Montreal, ca pretutindeni, că factorul principal pentru a obține victorii, pentru a te putea ridica pe treptele cele mai înalte, în sport ca și în alte domenii, îl constituie munca, perseverența.

NICOLAE CEAUȘESCU

Munca, dăruirea, perseverența — iată trăsăturile absolut necesare antrenamentului sportiv din zilele noastre, ale cărui cerințe cresc de la o zi la alta, de la un an la altul. Creșterea performanțelor se bizuie, în primul rînd, pe munca depusă la antrenament, o muncă din ce în ce mai pretențioasă și mai complexă, care asigură în timp acumulările fără de care accesul la treptele podiumului de premiere nu este de conceput.

Creșterea simțitoare a volumului și intensității lecțiilor de pregătire, în condițiile în care sportivii sînt solicitați deopotrivă de activitatea profesională sau de învățătură, face cu atît mai necesară folosirea cu maximum de eficiență a fiecărui minut de antrenament.

Sarcinile mari ce revin sportului nostru de performanță se traduc în viață printr-o muncă tot mai susținută și perseverentă, așa cum reiese și din cele cîteva aspecte pe care redactorii noștri le înfățișează în pagina de față.

TIMPUL DE LUCRU NECESAR PENTRU O MARE SPORTIVĂ

Dintre sportivii pe care am avut prilejul să-i urmăresc pregătindu-se, maestra emerită a sportului *Maria Alexandru* se află printre cei care m-au impresionat cel mai mult. Ea vine la sală înaintea multora, se echipează pe nesimțite și, după ce își aruncă o privire pe caietul de antrenament și schimbă în șoaptă cîteva cuvinte cu prof. Nicolae Angelescu, trece la încălzire. O face după regulă, metodic, sîrguincios, cu convingerea sportivului care știe că nu se poate altfel.

Lucrul la masa de joc are la Maria caracteristici bine distincte. Firea ei aparent domoală, aparent absentă, rămîne undeva, pe banca de odihnă, lîngă sacoșa de sport. La masă vedem o altă Marie, crîncenă, încordată, veșnic nemulțumită de sine, într-o neîncetată întrecere cu timpul. Partenerii de antrenament ai Mariei Alexandru sînt, de regulă, nu fetele, mai fragile, ci cei mai buni băieți din secție (sau din lot). Nu oricare, ci numai cei cărora le place să muncească cu adevărat, care sînt capabili să-i dea o replică apropiată de valoarea ei și care au, la rîndul lor, numai de cîștigat. Nici o secundă pierdută, mingile căzute revin rapid în joc, serviciile și loviturile alternează în cascadă. Nu vezi o clipă de relaxare, de neglijență. Nici un suris, chiar cînd îi reușește o lovitură (lucru destul de des, firește). Fiecare minge este jucată ca și cînd ar fi decisivă pentru cîștigarea unui titlu important. Pentru marea noastră sportivă antrenamentul nu e ceva impus, cerut de cineva din afară, ci un timp de lucru necesar.

Sînt toate acestea rezultatul înțelepciunii la care a ajuns Maria după o carieră sportivă îndelungată, presărată cu atîtea titluri naționale, europene și mondiale? Da și nu. În fond, așa s-a pregătit totdeauna. Altfel nu am fi putut vorbi despre marile ei performanțe, despre felul cum muncește.

Și, reținești, în felul ei de a fi, de a lucra nu e nimic spectaculos. Dimpotrivă!

Mircea COSTEA

CĂLDURA TRICOULUI CU TRICOLOR...

Cînd l-am văzut singur, făcîndu-și „încălzirea" în holul din fața intrării în Sala sporturilor din Brașov, am avut o ușoară tresărire. Pentru că, în fața ușii închise a sălii, Gabriel Udișteanu părea mai degrabă un student preocupat și nerăbdător, încercînd să alunge emoția dinaintea unui examen greu. Și am tresărit pentru că îl știam, în general, mai presus de emoții copleșitoare, iar dincolo de ușă, unde se aflau colegii săi mai tineri, nu urma decît un meci amical „în familie" între două sextete ale lotului național de volei. Cu toate acestea, postura în care îl reîntîlneam pe inginerul Udișteanu ni-l evoca pe cel ce acum vreo 15 ani bătea cu sfială la ușa unei reprezentative care cucerea aur, argint și bronz la campionatele europene sau mondiale și lîngă care noii veniți se simțeau oarecum stingheri. Dar de-atunci s-au scurs mulți ani, în care numele său a căpătat rezonanță în voleiul românesc și internațional. Poate că, totuși, episodul era o simplă întîmplare, poate că exprima o realitate explicabilă prin diferența de vîrstă dintre el, singurul rămas din garda mai veche, și ceilalți componenți ai lotului întinerit...

L-am revăzut cîteva minute mai tîrziu în mijlocul sextetului celor mai tineri, părînd, la peste 32 de ani, mai tînăr decît unii dintre ei, „pierzîndu-se" cu patimă în jocul căruia i s-a dăruit fără rezerve ani în șir, pentru care a făcut adesea sacrificii, de la care a avut și bucurii, dar și motive de întristare, în sportul de care îi vine greu să se despartă.

„Nu am vrut ca, plecînd, să-i las pe băieți pe o treaptă meschină — ne mărturisea el — de aceea am revenit mereu. Am sperat și încă mai sper, la o ultimă încercare pe care o fac la europene, să pun împreună cu tinerii de acum o temelie mai înaltă voleiului nostru — printr-un rezultat mai valoros care să stimuleze — și apoi să-mi pot lua rămas bun de la cei ce continuă. Fără remușcări. Mă străduiesc în acest timp să le insuflu colegilor tineri dragostea pentru muncă, să-i conving de necesitatea dăruirii întregului efort în antrenamente și competiții. Și mai ales să-i fac să simtă mai intens căldura tricoului pe care îl îmbracă la echipa națională. Încerc să-i fac să iubească necondiționat voleiul, așa cum îl iubesc eu și acum, la despărțire..."

Ascultîndu-l, ne reveneau în minte alte episoade, îndepărtate în timp, cînd Gabriel Udișteanu, accidentat sau bolnav, cerea antrenorilor să fie introdus în teren, unde uita de dureri și ținea sus steagul echipei.

NU TALENTUL ESTE TOTUL

Cea mai frumoasă realizare dintre toți boxerii români la campionatele europene de la Halle a avut-o tînărul **Teodor Dinu**, selecționat pentru prima oară în echipa reprezentativă a țării la vîrsta de 24 de ani. După cum se știe, T. Dinu a obținut medalia de argint însă, după cum s-a desfășurat meciul său din finală cu **Stefan Förster** (R.D.G.), pugilistul român putea deveni și campion european. Dar, nu de performanța sportivului dinamovist intenționăm să ne ocupăm în rîndurile de față, ci de modul în care Teodor Dinu a reușit să urce treptele performanței în această dificilă disciplină sportivă. Este, credem, edificatoare declarația antrenorului dinamovist **Constantin Dumitrescu**: **„În anul 1973 a venit la noi în secție. Își satisfăcea serviciul militar. Judecînd după rezultatele sale sportive de pînă atunci și, mai cu seamă, după puținele calități fizice pe care le dovedea, n-am crezut nici un moment că acest boxer va putea realiza vreodată performanțe. Dar, după cîteva săptămîni, mi-a atras în mod deosebit atenția conștiinciozitatea și dorința puternică de perfecționare a tînărului nou sosit în secția noastră".**

Dinu a început să practice sportul cu mănuși cu nouă ani în urmă, la Voința București. Primul său antrenor, Gheorghe Preda. N-a fost niciodată campion de juniori și nici n-a ocupat locuri fruntașe în campionatele naționale. Își însușise corect elementele de tehnică, dar îi lipsea acel „ceva" care să-l ajute să se remarce. Aceeași impresie a lăsat-o și în primii ani în întrecerile seniorilor. Practica un box corect, curat, lipsit însă de sclipirea care să-l ducă la succese. Alți boxeri în locul lui — ne spunea antrenorul Ion Dumitru, care s-a ocupat cu multă atenție de pregătirea lui în ultima vreme — ar fi renunțat de mult la ideea că poate realiza o performanță deosebită. El însă venea de fiecare dată în sală (după unele insuccese) cu și mai multă ambiție, cu și mai multă putere de muncă. N-am lucrat niciodată cu un elev mai muncitor și mai conștiincios decît el. Acesta este secretul medaliei de argint obținută la Halle.

Pentru completarea portretului acestui deosebit de pasionat boxer, este necesar să amintim faptul că nu există vreo lucrare teoretică sau metodică de specialitate pe care să n-o fi studiat. T. Dinu este excepțional de bine pregătit teoretic, din acest punct de vedere depășind chiar pe mulți dintre... antrenorii noștri. Și multe din aceste cunoștințe le pune în practică, după consultarea cu antrenorii. În acest sens, antrenorul coordonator **Ion Popa** ne spunea: **„Dacă-l lași singur la Snagov și îi comunici numai programul de pregătire, poți fi sigur că Dinu îl îndeplinește în totalitate, ca și cînd cineva l-ar... păzi".**

MAI TÎNĂR CA TINERII...

Mai întîi au sosit Grabovschi și Deacu; primul — ca un maratonist victorios, cu mîinile înălțate spre cer. Apoi, dintre brazi și-a făcut apariția Mironiuc. Înainte ca minutarul să fi parcurs o rotație completă, înainte deci de a se fi împlinit o oră de la plecare, Cornel Penu a trecut și el linia sosirii, lac de sudoare, dar cu zîmbetul pe buze, zîmbetul acela care i-a dezarmat pe Lackenmacher, Horvath, Maximov, pe atîția alții...

. . . . . .

Poiana Brașov, cu farmecele ei irezistibile, atrage — ca un uriaș magnet — mii și mii de turiști veniți din toate colțurile țării și nu arareori ale lumii. Și mai toți privesc cu nestăvilită admirație spre Cristian, colosul cu obraji de piatră sărutați de horbota norilor. O versiune modernă a covorului fermecat — telecabina — îi poartă, în numai cîteva minute, spre creasta pe care se sprijină bolta cerească. Sînt însă și temerari, care vor să simtă plăcerea de a învinge înălțimile cu forțe proprii. Escaladarea per pedes înseamnă pentru sportivi un mijloc eficient de sporire a forței. Nu este vorba de o plimbare pe cărări, de o excursie din Poiană pînă la o cotă cu un plus de 500 m. Drumeția sportivilor de performanță este — aproape incredibil — o alergare pe aceste pante abrupte! În ziua participării noastre la antrenamentul handbaliștilor, băieții efectuau pentru a treia oară alergarea spre Cristian și spectatorii ocazionali nu-și puteau opri spontanele aplauze. Am avut, din nou, senzația, aceea dătătoare de încredere, că la greu băieții își unesc eforturile, lasă la o parte vedetismul ce nu le stă bine, leapădă zgura conservatorismului. Vor, desigur, să nu fie amăgitoare chemarea sirenei

ce străjuie împietrită Copenhaga, pe malul Mării Nordului... Al 5-lea titlu mondial este de acum nu o chestiune de glorie, ci de onoare.

Jocul acesta cu înălțimile (băieții parcurseseră drumul Poiană — Cristian — Poiană stadion în mai puțin de o oră!) m-a impresionat și prin el însuși, dar mai ales prin ceea ce ambiția unui om poate să rodească. Maestrul emerit al sportului Cornel Penu are 30 de ani bătuți pe muchie. A participat la campionatele mondiale din Suedia (medalie de bronz), Franța (medalie de aur) și R.D. Germană (medalie de aur), la Jocurile Olimpice de la München (medalie de bronz) și Montreal (medalie de argint), a îmbrăcat de aproape 200 de ori tricoul național în meciuri disputate pe 4 din cele 5 continente ale lumii. Inginerul Cornel Penu ar putea considera (ca și noi, dealtfel) că și-a făcut datoria.

La prima chemare, el a răspuns însă tinerește „prezent!". Și n-a făcut-o doar în virtutea inerției. El se antrenează nedrămuindu-și efortul, după cum spun antrenorii, se dovedește mai tînăr decît tinerii, reprezintă un neprețuit exemplu pentru întregul lot. Vrea neapărat să fie, în Danemarca, din nou cel mai bun portar al handbalului mondial și mai vrea ca, apoi, să le răpească actualilor campioni olimpici titlul chiar la ei acasă. Vrea nespus de mult, nespus de multe, ca în primii ani dăruiți handbalului. De ce? **„Pentru că și azi, ca și ieri — îndrăznesc să spun ca și mîine — iubesc sportul afirmării mele cu elanul tinereții. Și-apoi așa am fost învățat: cînd m-apuc de un lucru nu precupețesc nimic, îl fac ca lumea".**

. . . . . .

În sfîrșit, după alte minute de așteptare, nu puține, trec, rînd pe rînd, prin fața antrenorului emerit Nicolae Nedef, cronometror ad-hoc, Radu Voina și ceilalți.

Hristache NAUM

Sportul Pag. 3-a